

Читам, па шта? 2021.

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић

Када читаоци затворе корице књига, оне воде тајновит живот. Тада животиње говоре језиком људи, мртва природа постаје жива, а људи добијају натприродне моћи. Управо нам је писац то приказао у овој књизи.

Постоје разне врсте прича као што су размажене, оне које беже, празне приче, које не могу да се доврше, алергичне, од којих се зева и друге. Једна прича се сама замислила како је написана, а да није ни постојала. Било је ситуација када су обе књиге биле исте, али нису знале која је права. Најзанимљивија прича која није могла да се доврши је када је промаја ушла у пужеву кућицу и стално је понављала да је тесно, а пуж никако да се појави, зато што оставља простора читаоцу да може да је надограђује.

Постоје и размажене приче које раде само по своме. Таква је и прича о вуку са бувама, у којој се размажена књига побунила и тражила од писца да обрише све зарезе и тачке, јер личе на буве. И тако је прича изашла из књиге, али се убрзо вратила јер је схватила да у скоро свакој причи постоје животиње са бувама. Када читалац помисли да ће кијати од читања алергичне приче, заправо схвата да књига сама кија, јер је алергична на читаоца.

Да би људи стицали нова знања, неопходно је да свакодневно читају књиге, без обзира да ли су написане на више или мање страна, или имају дебеле или танке корице. Заједничко за све књиге је да су поучне и да утичу на даље образовање деце и одраслих особа. Читање је важно да би људи имали бољи речник, лакше се изражавали и стварали сложене реченице. Помаже нам и да боље пишемо саставе у школама, као и писма и честитке другарима који живе далеко од нас.

Књигу „Кога се тиче како живе приче“ препоручио бих свима, без обзира на старосну доб, деци да на сликовит и шаљив начин открију како живе приче, а одраслима да се врате у доба детињства.

„Чика Фјодор, пас и мачак“, Едуард Успенски

Главни јунак романа „Чика Фјодор, пас и мачак“ је Чика Фјодор, седмогодишњи дечак који је волео животиње. Његова мама није дала да их држи у стану и због тога је одлучио да са мачком Морнаревићем и псом Шариком оде од куће и у једно село.

Тамо су пронашли напуштenu кућу у коју су се и уселили. Убрзо су упознали сеоског поштарa Пећкина. Пошто нису имали новца отишли су у потрагу за благом. Сандук са благом су пронашли у оближњој пећини и новац су поделили на равне части. Мачак је изнајмио краву, пас је купио ловачку пушку, торбу и огрлицу са медаљом. Чика Фјодор је поручио трактор који се звао Тр-тр Митја. Док је дечак био срећан на селу, његови родитељи су били тужни. У новинама су дали оглас о нестанку свог детета и обећали су награду за његов проналазак. Чика Фјодору су сељани свакога дана доносили животиње на чување. Једнога дана су му донели малу чавку коју је назвао Грабљивица, јер је све ствари које угледа односила на ормар.

У међувремену Чика Фјодор је одлучио да напише писмо родитељима, које су због његове заузетости играњем са децом, довршили пас и мачак. Када је писмо стигло код његових родитеља, они су се запрепастили. У писму су прочитали да им се син лиња, да лови мишеве, да лаје на пролазнике, а нису знали да су све то написали заправо пас и мачак. На предлог Чика Фјодора, пас Шарик је променио занимање.

Лов му није ишао од руке, па је почео да фотографише животиње у шуми. Од Института за сунце мачак је добио „кућно сунце“ којим су се грејали у кући. Када је дошла зима, Чика Фјодор се разболео и по њега су дошли родитељи. Они су га пронашли уз помоћ поштарa Пећкина, који им је претходно послао писмо. Чика Фјодор се вратио кући код родитеља, док су пас и мачак наставили да живе у селу.

Читајући ову књигу схватио сам да сви ми помало лично на Чика Фјодора, који у својој машти настоји да у једном тренутку буде дете које се игра са својим вршњацима, док у другом покушава да опонаша одраслу особу која одржава једно сеоско домаћинство. Као и друга деце и ја бих волео да возим трактор и разговарам са животињама које причају људским језиком.

Ова књига омогућава деци да на крилима маште долазе до својих неостварених снова. Показује нам и како се треба да се понашамо у ситуацијама које нису баш добре за нас и учи нас стварима неопходним за даљи живот.

„Роња, разбојничка кћи“, Астрид Линдгрен

Роња је девојчица која живи у тврђави у шуми, са мамом Лувис, татом Матисом и разбојницима којима је вођа њен тата. Њено детињство је препуно занимљивих догађаја. Свако вече је присуствовала гозби на којој су се разбојници веселили, а она је изводила разбојничке скокове.

На дан њеног рођења, Роњин отац је био пресрећан, иако је чак и гром ударио и преполовио његову тврђаву напола. Његов љути непријатељ је Борка, друг из детињства. Они су имали своје стазе у шуми где су пљачкали пролазнике. Роњина мајка је spremала храну за све укућане и имала је многе лековите травке. Чим је Роња мало порасла, цео дан је проводила сама у шуми. Није се плашила ни густе магле. Тата ју је учио на којим местима треба да буде опрезна. Она је слушала савете. Знала је колико харпије могу да буду опасне, као и сиви бауци. У шуми су били и гузуљци, тролови сумрака и друге опасне животиње.

Када се једном приликом попела на кров, угледала је дечака на другом делу изнад провалије. То је био Бирк, Боркин син. Њихова породица је са разбојницима заузела део тврђаве, јер су сесакрили од жандарма. Роња и Бирк су непријатељски разговарали, али су започели игру – прескакање провалије. Одједном, Бирк је пропао, али Роња га је спасила. И Бирк је Роњу једног дана спасио, када ју је пронашао смрзнуту у снегу. Током зиме, Роња је напорним радом склонила камење у подруму да се приближи Бирку. Он је био изгладнео и она му је доносила храну. Постали су прави пријатељи.

У пролеће су се састајали тајно у шуми. Уживали су у чарима озеленеле природе и у цвркату птица. Међутим, када је Матисов разбојник заробио Бирка, Роња је прескочила провалију и нашла се на Боркиној страни. Матис је био разочаран, па су се Роња и Бирк одселили у Медвеђу пећину. Сами су се хранили и умели су да брину о себи. Припитомљавали су коње. Били су срећни, али је Роња често размишљала о тати. Иако је мама молила Роњу да се врати, она није попустила док је тата није замолио. И Боркина чета се преселила код Матиса да их жандарми не би све ухапсили. То је предложио Ђелави Пер, најстарији Матисов разбојник.

Роња и Бирк нису желели да постану разбојници. Желели су другачији живот. На пролеће су се опет преселили у пећину и планирали су да потраже сребрно брдо. Они нас уче да када нешто желимо, увек треба да се трудимо и да будемо упорни и храбри да то остваримо.

